

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene și Spațiului Economic European

Având în vedere necesitatea stabilirii cadrului juridic pentru libera circulație a cetățenilor Uniunii Europene pe teritoriul României bazată pe reducerea formalităților administrative, obiectiv principal în aplicarea Planului de acțiune Schengen, și că implementarea fără întârziere a acestui Plan constituie una dintre sarcinile a căror neîndeplinire poate sta la baza activării clauzei de amânare a aderării României la Uniunea Europeană, fapt care justifică situația extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată,

În temeiul art.115 alin.(4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență:

CAPITOLUL I Dispoziții Generale

Art.1. - Prezenta ordonanță de urgență stabilește condițiile în care cetățenii Uniunii Europene și ai statelor membre ale Spațiului Economic European și membrii acestora de familie își pot exercita dreptul la liberă circulație și sedere, precum și dreptul de sedere permanentă pe teritoriul României, precum și limitele exercitării acestor drepturi din motive de ordine publică, securitate națională sau sănătate publică.

Art. 2. – (1) În aplicarea prevederilor prezentei ordonanțe de urgență, termenii și expresiile de mai jos au următorul înțeles:

1. Cetățean al Uniunii Europene - orice persoană care are cetățenia unuia din statele membre ale Uniunii Europene;

2. Stat membru – stat membru al Uniunii Europene;

3. Membru de familie:

a) soțul sau soția;

b) descendenții în linie directă, indiferent de cetățenie, care nu au împlinit vârsta de 21 de ani sau care se află în întreținerea cetățeanului Uniunii Europene, precum și cei ai soțului/soției;

c) ascendenții în linie directă, indiferent de cetățenie, care se află în întreținerea cetățeanului Uniunii Europene, precum și cei ai soțului/soției.

3. *Rezident* – cetățean al Uniunii Europene, posesor al unui certificat de înregistrare, sau membru de familie al acestuia, posesor al unui permis de ședere.

4. *Rezident permanent* – cetățean al Uniunii Europene, posesor al unei cărți de ședere permanentă sau membru de familie al acestuia, posesor al unui permis de ședere permanentă.

5. *Persoane aflate în întreținere* – orice alt membru de familie, indiferent de cetățenie, care nu se încadrează în definiția de la pct. 3 și care, în țara de origine sau de proveniență se află în întreținerea cetățeanului Uniunii Europene

(2) În sensul prezentei ordonanțe de urgență, sintagmele „activitate dependentă” și „activitate independentă” sunt definite potrivit art. 7 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Art.3. - (1) Cetățenii Uniunii Europene precum și membrii familiilor lor care intră și locuiesc legal în România beneficiază de următoarele drepturi și libertăți:

a) se bucură de protecția generală a persoanelor și a averilor, garantată de Constituție și de alte legi, precum și de drepturile prevăzute în tratatele Uniunii Europene și în alte tratate internaționale la care România este parte.

b) se pot deplasa liber și își pot stabili reședința sau, după caz, domiciliul oriunde pe teritoriul României;

c) beneficiază de măsuri de protecție socială din partea statului, în aceleași condiții ca și cetățenii români;

d) au dreptul de a verifica datele personale înscrise în documentele oficiale eliberate de către autoritățile române și, când este cazul, să solicite corectarea sau eliminarea unor date care nu corespund realității;

e) au acces neîngrădit pe piața forței de muncă din România, precum și la desfășurarea altor activități de natură economică, în condițiile legii aplicabile cetățenilor români;

f) au acces neîngrădit la activitățile școlare și de instruire în cadrul sistemului național de învățământ.

Art. 4. - Pe timpul șederii în România cetățenii Uniunii Europene precum și membrii familiilor lor sunt obligați să respecte legislația română.

CAPITOLUL II

Intrarea, șederea și ieșirea pe/de pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene precum și a membrilor familiilor lor

Secțiunea 1

Intrarea pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene precum și a membrilor familiilor lor

Art.5. - (1) Intrarea cetățenilor Uniunii Europene pe teritoriul României este permisă prin toate punctele de trecere a frontierei de stat deschise traficului

internațional de persoane cu condiția prezentării documentului național de identitate, a pașaportului sau al unui document eliberat în condițiile prezentei ordonanțe de urgență pentru cetățenii Uniunii Europene, valabil, fără a se aplica ștampila de intrare de către organele poliției de frontieră în oricare dintre aceste documente.

(2) Străinilor care nu au cetățenia Uniunii Europene și sunt membrii de familie a persoanelor prevăzute la alin. (1), li se permite intrarea pe teritoriul României în următoarele condiții:

a) în baza permisului de ședere pentru membru de familie al unui cetățean al Uniunii Europene eliberat de oricare dintre statele membre, fără a se aplica ștampila de intrare de către autoritățile poliției de frontieră;

b) în cazul în care nu sunt titulari ai documentului prevăzut la lit. a), în condițiile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art.6. - (1) Cetățenilor Uniunii Europene precum și a membrilor familiilor lor li se refuză intrarea pe teritoriul statului român numai în următoarele situații:

a) dacă nu prezintă documentele corespunzătoare prevăzute la art. 5;

b) au fost declarați indezirabili, în condițiile legii.

(2) În cazul membrilor de familie a unui cetățean al Uniunii Europene, care nu au cetățenia Uniunii Europene, li se refuză intrarea pe teritoriul României în cazul în care împotriva lor a fost dispusă o interdicție de intrare în țară, în condițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare, numai pe perioada de valabilitate a acestei măsuri.

(3) Refuzul permiterii intrării pe teritoriul României se comunică de către organele poliției de frontieră de îndată, în scris, împreună cu motivele care au stat la baza acestei dispunerii acestei măsuri.

(4) În situația prevăzută la alin. (1) lit. a), înainte de comunicarea refuzului permiterii intrării pe teritoriul României în condițiile alin. (3), persoanei i se acordă o perioadă de timp pe care o consideră necesară, în care să intre în posesia documentelor pe baza cărora se permite intrarea pe teritoriul României.

(5) La împlinirea termenului prevăzut la alin. (4), persoanei în cauză i se comunică refuzul permiterii intrării pe teritoriul României în condițiile prevăzute la alin. (3).

Secțiunea a 2-a

Ieșirea de pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene precum și a membrilor familiilor lor

Art. 7. – Cetățenii Uniunii Europene precum și membrii familiilor lor pot părăsi teritoriul României pe baza prezentării documentelor și cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor privind aplicarea ștampilei de către organele poliției de frontieră, prevăzute la art. 5 alin. (1) sau, după caz, alin. (2).

Art. 8. – (1) Cetățenilor Uniunii Europene sau, după caz, membrilor familiilor lor nu li se permite ieșirea din țară în următoarele situații:

a) nu prezintă documentele prevăzute la art. 5 alin. (1) sau, după caz, (2);
b) sunt învinuite sau inculpate într-o cauză penală și a fost dispusă instituirea unei măsuri preventive, în condițiile Codului de procedură penală;

c) au fost condamnate și au de executat o pedeapsă privativă de libertate;

(2) Refuzul permiterii ieșirii de pe teritoriul României se comunică de către organele poliției de frontieră de îndată, în scris, împreună cu motivele care au stat la baza acestei dispunerii acestei măsuri.

(3) În situația prevăzută la alin. (1) lit. a), înainte de comunicarea refuzului permiterii ieșirii de pe teritoriul României în condițiile alin. (2), persoanei i se acordă o perioadă de timp pe care o consideră necesară, în care să intre în posesia documentelor pe baza cărora se permite ieșirea pe teritoriul României.

(4) Măsura de nepermitere a ieșirii încetează de drept dacă persoana aflată în una dintre situațiile prevăzute la alin. (1) lit. b) sau c) dovedește, cu documente emise de autoritățile competente, potrivit legii, că:

a) s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală, încetarea urmăririi penale, a fost achitat sau s-a dispus încetarea procesului penal;

b) a executat pedeapsa, a fost grațiat, beneficiază de amnistie sau a fost condamnat, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Secțiunea a 3-a

Șederea pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene precum și a membrilor familiilor lor

Art. 9. – În termen de cel mult 15 zile de la data intrării pe teritoriul României, cetățenii Uniunii Europene sau, după caz, membrii familiilor lor au obligația de a se prezenta la cea mai apropiată formațiune teritorială a Poliției Române, a Poliției de Frontieră Române sau a Autorității pentru Străini, pentru a-și declara prezența în România.

Art. 10. – (1) Pe durata șederii în România, cetățenii Uniunii Europene sau, după caz, membrii familiilor lor sunt obligați să declare la oricare dintre autoritățile prevăzute la art. 9, următoarele:

a) orice modificare intervenită cu privire la nume, prenume și cetățenie;

b) în cazul membrilor de familie care nu au cetățenia Uniunii Europene, orice schimbare relevantă cu privire la starea civilă;

c) pierderea, furtul sau distrugerea documentelor în baza cărora se permite trecerea frontierei de stat a României, precum și a celor eliberate de autoritățile române în baza prevederilor prezentei ordonanțe de urgență.

(2) Declarațiile prevăzute la alin. (1) se fac în termen de 15 de zile de la producerea evenimentului.

Art. 11. - Pe durata șederii în România, cetățenii Uniunii Europene sau, după caz, membrii familiilor lor au obligația de a se supune controalelor de specialitate ale

organelor competente române, efectuate în aceleași condiții ca și cele aplicabile cetățenilor români.

CAPITOLUL III

Condițiile exercitării dreptului de ședere pe teritoriul României de către cetățenii Uniunii Europene precum și a membrilor familiilor lor

Secțiunea 1

Dispoziții generale

Art. 12. – (1) Cetățenii Uniunii Europene precum și membrii familiilor lor, care au intrat legal pe teritoriul României, beneficiază de drept de ședere pentru o perioadă de 3 luni de la data intrării în țară, fără îndeplinirea vreunei condiții suplimentare.

(2) Persoanele prevăzute la alin. (1) pot rămâne pe teritoriul României numai până la împlinirea termenului de 3 luni de la data intrării, cu excepția situației în care li se acordă dreptul de rezidență.

(3) Persoanele prevăzute la alin. (1) pot beneficia de drept de rezidență pe teritoriul României, care se acordă pentru o ședere de peste 3 luni, în condițiile Secțiunii a 2-a a prezentului capitol.

(4) Dreptul de rezidență permanentă se acordă pe perioadă nedeterminată persoanelor prevăzute la alin. (1) care îndeplinesc condițiile prevăzute în cadrul Secțiunii a 3-a a prezentului capitol.

Secțiunea a 2-a

Dreptul de rezidență

Art. 13 – (1) Cetățenilor Uniunii Europene aflați în una dintre următoarele situații, li se poate acorda, la cerere, dreptul de rezidență în România:

a) desfășoară pe teritoriul României activități dependente sau activități independente, în condițiile legii;

b) dețin mijloace de întreținere pentru ei și membrii lor de familie cel puțin la nivelul venitului minim garantat în România și sunt asigurați în sistemul de asigurări sociale de sănătate din România;

c) sunt înscriși la o instituție din România acreditată în condițiile legii, având ca obiect de activitate principal desfășurarea de activități de învățământ sau de perfecționare a pregătirii profesionale, sunt asigurați în sistemul de asigurări sociale de sănătate din România și declară pe proprie răspundere că dețin mijloace de întreținere pentru ei și membrii lor de familie cel puțin la nivelul venitului minim garantat în România.

d) sunt membri de familie ai unui rezident dacă acesta îndeplinește una din condițiile prevăzute la lit. a), b) sau c).

(2) Dreptul de rezidență are o durată determinată de perioada în care titularul acestuia se află în mod efectiv în aceea dintre situațiile prevăzute la alin. (1) care au stat la baza acordării dreptului respectiv.

(3) Rezidentul care s-a aflat în situația prevăzută la alin. (1) lit. a), pentru o perioadă mai mare de un an și ulterior a devenit șomer, în condițiile legii, beneficiază, în continuare, de dreptul de rezidență, pe perioada în care are această calitate.

(4) Rezidentul care s-a aflat în situația prevăzută la alin. (1) lit. a) pentru o perioadă de cel mult 12 luni și ulterior a devenit șomer, în condițiile legii, beneficiază de dreptul de rezidență pentru o perioadă de 6 luni de la data obținerii acestei calități.

(5) Rezidentul care nu se mai află în situația prevăzută la alin. (1) lit. a) dar care nu a devenit șomer, și urmează un program de pregătire profesională la o instituție dintre cele prevăzute la alin. (1) lit. c), beneficiază, în continuare, de dreptul de rezidență acordat, doar dacă pregătirea se desfășoară în domeniul de activitate pentru care i s-a acordat acest drept.

(6) Pe perioada în care rezidentul aflat în situația prevăzută la alin. (1) lit. a), se află în incapacitate temporară de muncă datorată unei boli sau a unui accident, beneficiază, în continuare, de dreptul de rezidență acordat.

Art. 14. – (1) Persoanele care nu au cetățenia Uniunii Europene și sunt membri de familie ai persoanei care a devenit rezident în condițiile prevăzute la art. 13 alin. (1) lit. a) și b), beneficiază de drept de rezidență, de la data intrării pe teritoriul României, pentru aceeași perioadă în care persoana respectivă își păstrează calitatea de rezident.

(2) Copiii aflați în întreținere, precum și soțul sau soția persoanei care a devenit rezident în condițiile prevăzute la art. 13 alin. (1) lit. c), dar care nu sunt cetățeni ai Uniunii Europene, beneficiază de drept de rezidență, de la data intrării pe teritoriul României, pentru aceeași perioadă în care persoana respectivă își păstrează calitatea de rezident.

Art. 15. – (1) În vederea acordării dreptului de rezidență, cetățeanul Uniunii Europene, depune la formațiunea teritorială competentă a Autorității pentru străini, o cerere însoțită de documentul național de identitate sau pașaportul, valabile, precum și de următoarele documente, după caz:

a) copie legalizată a contractului de muncă sau o adeverință eliberată de angajator vizată în condițiile legii, ori autorizația pentru desfășurarea de activități independente, eliberată conform legii, în cazul în care solicită acordarea dreptului pentru scopurile prevăzute la art. 13 alin. (1) lit. a);

b) dovada că dețin mijloace de întreținere pentru ei și, după caz, pentru membrii lor de familie, cel puțin la nivelul venitului minim garantat în România și că sunt asigurați în sistemul de asigurări sociale de sănătate din România, în cazul în care solicită acordarea dreptului pentru scopurile prevăzute la art. 13 alin. (1) lit. b);

c) adeverință din partea instituției de învățământ acreditate unde sunt înscriși, dovada că sunt asigurați în sistemul național de asigurări sociale de sănătate și declarația pe proprie răspundere că dețin mijloace de întreținere pentru ei și, după caz, pentru membrii lor de familie, cel puțin la nivelul venitului minim garantat în România în cazul în care solicită acordarea dreptului pentru scopurile prevăzute la art. 13 alin. (1) lit. c).

Art. 16. – (1) În vederea acordării dreptului de rezidență, cetățeanul Uniunii Europene aflat în situația prevăzută la art. 13 alin. (1) lit. d) depune la formațiunea teritorială competentă a Autorității pentru străini, o cerere însoțită de documentul național de identitate sau pașaportul, valabil, precum și de următoarele documente:

a) actul de stare civilă care atestă căsătoria sau, după caz, documentul care atestă legătura de rudenie cu rezidentul;

b) certificatul de înregistrare al rezidentului;

c) după caz, documentul eliberat de autoritatea competentă din țara de origine sau de proveniență care să ateste că solicitantul se află în întreținerea rezidentului, sau că gospodărește împreună cu acesta, ori un document din care să rezulte că se află în situația în care din motive medicale întemeiate este necesară asistența personală a rezidentului.

Art. 17. - (1) Dacă pe baza documentelor depuse de persoanele prevăzute la art. 15 și 16, organele competente care au primit cererile constată că sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea dreptului de rezidență, eliberează acestora certificatele de înregistrare în cel mai scurt timp posibil, dar nu mai târziu de 30 de zile de la data depunerii cererii.

(2) În cazul în care organele competente constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea dreptului de rezidență, solicită persoanelor ca, într-un termen considerat necesar de acestea, dar nu mai mare de 30 de zile, să prezinte eventualele documente care mai sunt necesare în vederea soluționării cererii. Dacă după termenul stabilit se constată, în continuare, că nu sunt îndeplinite condițiile, organele competente comunică, în scris, refuzul acordării dreptului de rezidență, precum și motivele care au stat la baza acestei decizii.

Art. 18. – (1) Dreptul de rezidență acordat în condițiile art. 17 alin. (1), persoanelor prevăzute la art. 16, este valabil pe toată perioada pentru care rezidentul ai cărui membrii de familie sunt, are drept de ședere, precum și în următoarele situații, pe perioada pentru care acestea fac dovada la autoritățile care le-au acordat dreptul de rezidență, că dețin mijloace de întreținere cel puțin la nivelul venitului minim garantat în România:

a) în cazul în care rezidentul părăsește România, sau decedează, ori

b) în cazul soților, dacă se desface sau se anulează căsătoria.

(2) În situațiile prevăzute la alin. (1) lit. a) și b), dobândirea ulterioară a dreptului de rezidență permanentă, în condițiile prevăzute în cadrul secțiunii a 3-a din prezentul Capitol, este condiționată de continuarea șederii pe teritoriul României a persoanelor prevăzute la art. 16, în oricare dintre situațiile prevăzute la art. 13 alin. (1) lit. a) – d).

Art. 19. – (1) În vederea acordării dreptului de rezidență, membrul de familie al rezidentului, care nu este cetățean al Uniunii Europene, depune la formațiunea teritorială competentă a Autorității pentru străini, o cerere însoțită de următoarele documente:

a) pașaport valabil;

b) actul de stare civilă care atestă existența căsătoriei sau, după caz, documentul care atestă legătura de rudenie cu rezidentul, însoțit de traducerea legalizată în cazul în care nu a fost emis de autoritățile unui stat membru;

c) certificatul de înregistrare al rezidentului;

d) după caz, document eliberat de autoritatea competentă din țara de origine sau de proveniență care să ateste că se află în întreținerea rezidentului, sau gospodărește împreună cu acesta, ori un document din care să rezulte că se află în situația în care, din motive medicale întemeiate, este necesară asistența personală a rezidentului;

e) dovada asigurărilor de sănătate în sistemul de asigurări sociale de sănătate din România.

(2) La depunerea cererii prevăzute la alin. (1), organele competente eliberează solicitantului o adeverință care atestă depunerea, a cărei valabilitate este de 6 luni. Această adeverință conferă titularului un drept de ședere temporară, până la soluținarea cererii de acordare a dreptului de rezidență.

(3) În termenul prevăzut la alin. (2), organele competente efectuează toate verificările necesare pentru constatarea îndeplinirii condițiilor de acordare a dreptului de rezidență, inclusiv, după caz, cele referitoare la elementele pe baza cărora se poate stabili dacă faptul că este o căsătorie de conveniență, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Dacă pe baza verificărilor prevăzute la alin. (3), organele competente care au primit cererea constată că sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea dreptului de rezidență, eliberează solicitantului „permisul de ședere pentru membru de familie al unui cetățean al Uniunii Europene”, în termenul prevăzut la alin. (2).

(5) În cazul în care organele competente constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea dreptului de rezidență, devin aplicabile prevederile Ordonanței de urgență nr. 194/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la refuzul prelungirii dreptului de ședere temporară.

Art. 20. - (1) Valabilitatea permisul de ședere prevăzut la art. 19 alin. (4) este de maxim 5 ani de la data emiterii și este stabilită în funcție de următoarele condiții cumulative:

a) este egală cu perioada dreptului de ședere al rezidentului;

b) nu poate depăși perioada de valabilitate a documentului în baza căruia titularul permisului de ședere a intrat în România.

(2) Permisul de ședere prevăzut la art. 19 alin. (4) își pierde valabilitatea în cazul absenței temporare de pe teritoriul României a titularului pentru mai mult de 6 luni în decurs de un an, cu următoarele excepții:

a) absența de pe teritoriul României pentru satisfacerea serviciului militar obligatoriu, indiferent de perioadă;

b) absența de pe teritoriul României motivată de starea de graviditate și de naștere, ori datorită unei boli grave sau de participarea la programe de învățământ sau pregătire profesională ori de mutarea în interes de serviciu într-un alt stat membru sau o țară terță, pentru o perioadă de maximum 12 luni consecutive.

Art. 21. - (1) Dreptul de rezidență acordat persoanelor prevăzute la art. 19, este valabil pe toată perioada pentru care rezidentul ai cărui membrii de familie sunt, are drept de ședere, precum și în următoarele situații, pe perioada pentru care acestea fac dovada la autoritățile care le-au acordat dreptul de rezidență, că dețin mijloace de întreținere cel puțin la nivelul venitului minim garantat în România:

a) în cazul în care rezidentul părăsește România, sau decedează, ori
b) în cazul soților, dacă se desface sau se anulează căsătoria în următoarele condiții:

(i) de la încheierea căsătoriei și până la sesizarea instanței de judecată competente pentru desfacerea, declararea nulității sau anularea căsătoriei au trecut cel puțin 3 ani din care o perioadă de cel puțin 1 an pe teritoriul României;

(ii) prin acordul soților ori prin hotărâre judecătorească, soțului/soției care nu are cetățenia Uniunii Europene i-a fost încredințat, spre creștere și educare copilul cetățeanului Uniunii Europene;

(iii) instanța de judecată a hotărât desfacerea căsătoriei numai din vina soțului/soției care este cetățean al Uniunii Europene;

(iv) în urma acordului soților ori prin hotărâre judecătorească, instanța de judecată stabilește dreptul soțului/soției care nu are cetățenia Uniunii Europene de a vizita copilul minor. În acest caz instanța de judecată trebuie să precizeze în dispozitivul hotărârii judecătorești că vizitele se vor efectua pe teritoriul României, cu indicarea exactă a perioadei de timp pentru care acest drept este acordat.

(2) În situațiile prevăzute la alin. (1) lit. a) și b), dobândirea ulterioară a dreptului de rezidență permanentă, în condițiile prevăzute în cadrul secțiunii a 3-a din prezentul Capitol, este condiționată de continuarea șederii pe teritoriul României a persoanelor prevăzute la art. 16, în oricare dintre situațiile prevăzute la art. 13 alin. (1) lit. a) – c) și de existența asigurării de sănătate în sistemul de asigurări sociale de sănătate din România pe toată perioada șederii.

(3) În situațiile prevăzute la alin.(1) lit. a) dreptul de rezidență al copiilor ori părintelui în îngrijirea căruia aceștia se află, rămâne valabil până la terminarea studiilor, cu respectarea următoarelor condiții cumulative, indiferent de cetățenia acestor persoane:

a) copiii locuiesc în România;

b) copii sunt înscriși la o instituție de învățământ.

Secțiunea a 3-a ***Dreptul de rezidență permanentă***

Art.22. – (1) Cetățenii Uniunii Europene care au o ședere continuă și legală pe teritoriul României pentru o perioadă mai mare de 5 ani, beneficiază de dreptul de rezidență permanentă.

(2) De același drept beneficiază și rezidenții care nu au cetățenia Uniunii Europene și care au o ședere continuă pe teritoriul României pentru o perioadă mai mare de 5 ani, în calitate de membru de familie al unui rezident sau rezident

permanent care este cetățean al Uniunii Europene, cu excepția situațiilor prevăzute la art. 21.

(3) La stabilirea continuității perioadei de ședere nu se iau în calcul:

- a) absențele temporare de pe teritoriul României care nu depășesc 6 luni în decurs de un an;
- b) absența de pe teritoriul României pentru satisfacerea serviciului militar obligatoriu;
- c) absența de pe teritoriul României motivată de starea de graviditate și de naștere, datorită unei boli grave, de participarea la programe de învățământ sau pregătire profesională ori de mutarea în interes de serviciu într-un alt stat membru sau o țară terță, pentru o perioadă de maximum 12 luni consecutive.

Art. 23. - (1) Prin excepție de la prevederile art. 22, dreptul de ședere permanentă se acordă, anterior împlinirii perioadei continue de cinci ani de ședere, în cazul rezidenților care:

a) desfășoară activități dependente sau activități independente și care, în momentul încetării activității, au drept de pensie pentru limită de vârstă sau cele al căror contract de muncă încetează cu drept de pensionare anticipată în condițiile legii, dacă au fost angajați în România în ultimele 12 luni cel puțin și au avut o ședere continuă mai mare de 3 ani pe teritoriul României.

b) desfășoară activități dependente sau activități independente, care au o ședere continuă pe teritoriul României pentru o perioadă mai mare de 2 ani și încetează munca datorită pierderii totale sau a cel puțin jumătate din capacitatea de muncă. Dacă această incapacitate este rezultatul unui accident de muncă sau al unei boli profesionale, condiția referitoare la durata șederii nu se aplică.

c) după o perioadă 3 ani de rezidență, în condițiile prevăzute la art. 13 alin. (1) lit. a), își desfășoară activitatea într-un alt stat membru, menținându-și în același timp reședința pe teritoriul României, unde care se întorc, regulat, în fiecare zi sau cel puțin o dată pe săptămână. La acordarea drepturilor prevăzute la lit. (a) și (b), perioadele de angajare petrecute în statul membru în care persoana în cauză lucrează vor fi considerate ca fiind petrecute pe teritoriul României.

(2) Perioadele de șomaj, de concediu medical sau de încetare a activității datorate îmbolnăvirii sau unui accident, precum și orice alte perioadele de încetare a activității pentru motive neimputabile persoanei în cauză se iau în calcul la stabilirea continuității perioadelor prevăzute la alin. (1).

(3) Condițiile referitoare la durata șederii și angajării stabilite la alin. (1) litera a) și condiția referitoare la durata șederii stabilită la alin. (1) litera b) nu se vor aplica dacă persoana care este angajată sau desfășoară activități economice în mod independent, este căsătorită cu un cetățean român.

(4) În cazul în care cetățeanul Uniunii Europene dobândește dreptul rezidență permanentă în baza alin. (1), membrii de familie ai acestuia, indiferent de cetățenie, au drept de rezidență permanentă numai dacă gospodăresc împreună cu aceasta pe teritoriul României.

(5) În cazul în care rezidentul care desfășura activități dependente sau independente decedează în perioada de activitate dar anterior dobândirii, în condițiile

stabilite la alin. (1), a dreptului de ședere permanentă, membrii de familie care au gospodărit împreună cu aceasta pe teritoriul României pot dobândi dreptul de rezidență permanentă, dacă:

- a) la data decesului rezidentul avea o ședere continuă de 2 ani pe teritoriul României;
- b) decesul a survenit în urma unui accident de munca sau unei boli profesionale;
- c) soțul supraviețuitor a pierdut cetățenia română după căsătoria cu cetățeanul Uniunii Europene, titular al dreptului de ședere principal.

Art. 24. – (1) Persoanele care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 22 și 23 pentru a beneficia sau pentru a li se acorda, după caz, dreptul de rezidență permanentă, se pot adresa cu o cerere formațiunilor teritoriale competente ale Autorității pentru Străini, în vederea eliberării *Cărții de ședere permanentă* pentru cetățenii Uniunii Europene respectiv *Permisul de rezidență permanentă* pentru membrii de familie care nu sunt cetățeni ai Uniunii Europene.

(2) Procedura eliberării documentelor prevăzute la alin. (1) se stabilește prin normele metodologice de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență elaborate de Ministerul Administrației și Internelor și aprobate de Guvern.

CAPITOLUL III

Restrângerea dreptului la liberă circulație pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene și ai membrilor familiilor lor

SECȚIUNEA I

Dispoziții generale

Art. 25 – (1) Autoritățile române competente pot restrânge exercitarea dreptului la liberă circulație pe teritoriul României de către cetățenii Uniunii Europene sau de către membrii de familie ai acestora, numai din rațiuni de ordine publică, securitate națională ori sănătate publică.

(2) Împotriva cetățenilor Uniunii Europene sau membrilor de familie ai acestora, indiferent de cetățenie, care au drept rezidență permanentă, se pot dispune, în condițiile legii, măsuri specifice de restrângere a dreptului la liberă circulație, numai pentru motive de ordine publică și securitate națională.

(3) Dreptul la liberă circulație pe teritoriul României, în cazul următoarelor categorii de cetățeni ai Uniunii Europene poate fi restrâns numai pentru motive de securitate națională:

- a) rezidenții cu ședere continuă și legală pe teritoriul României în ultimii 10 ani;
- b) minorii, cu excepția cazului în care îndepărtarea este necesară pentru interesul copilului, conform prevederilor Convenției Națiunilor Unite privind Drepturile Copilului din 20 noiembrie 1989, ratificată prin Legea nr. 18/1990, republicată.

(4) Adoptarea de către organele competente a oricărei decizii de restrângere a dreptului la liberă circulație, în special cele cu privire la îndepărtarea de pe teritoriul României, dispuse în condițiile legii, se face numai cu luarea în considerare a duratei

efective a șederii persoanei în cauză pe teritoriul României, a vârstei acesteia, a stării de sănătate, a situației familiale și economice, a gradului de integrare socială și culturală în România și al asigurării menținerii legăturilor sale cu țara de origine.

(5) Orice măsură de restrângere a dreptului la liberă circulație pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene și a membrilor familiilor lor, nu poate avea decât caracter temporar și poate fi dispusă numai pentru o durată de timp limitată la perioada necesară încetării motivelor care au stat la baza adoptării acesteia.

(6) Decizia de restrângere a dreptului la liberă circulație se comunică cetățeanului Uniunii Europene sau membrului de familie al acestuia în scris, în condițiile legii, de către Autoritatea pentru străini ori de formațiunile sale teritoriale. Decizia trebuie să conțină motivele care au stat la baza acestei dispunerii unei astfel de măsuri și, dacă este cazul, termenul în care cetățeanul Uniunii Europene sau membrul de familie al acestuia trebuie să părăsească teritoriul României.

Art. 26. – (1) Modalitățile prin care se poate restrânge exercițiul liberei circulații pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene și a membrilor familiilor acestora, sunt următoarele:

- a) nepermiterea intrării pe teritoriul României;
- b) îndepărtarea de pe teritoriul României;
- c) declararea ca indezirabil;
- d) expulzarea.

SECȚIUNEA a 2-a ***Persoanele indezirabile***

Art.27. - (1) Declararea ca indezirabil constituie o măsură administrativă de autoritate, dispusă împotriva unui străin care a desfășurat, desfășoară ori există indicii temeinice că intenționează să desfășoare activități de natură să pună în pericol securitatea națională sau ordinea publică.

(2) Măsura prevăzută la alin. (1) se dispune de către procurorul anume desemnat de la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București, la propunerea Autorității pentru străini sau a altor instituții cu competențe în domeniul ordinii publice și siguranței naționale care dețin date sau indicii temeinice în sensul celor prevăzute la alin. (1).

(3) Procurorul se pronunță, prin ordonanță motivată, în termen de 5 zile de la primirea propunerii formulate în condițiile alin. (2) și, în cazul aprobării acesteia, transmite ordonanța de declarare ca indezirabil la Autoritatea pentru străini pentru a fi pusă în executare. Atunci când declararea străinului ca indezirabil se întemeiază pe rațiuni de securitate națională, în conținutul ordonanței nu vor fi menționate motivele care stau la baza acestei decizii.

(4) Dreptul de ședere al străinului încetează de drept de la data emiterii ordonanței de declarare ca indezirabil.

(5) Punerea în executare a ordonanței de declarare ca indezirabil se realizează prin escortarea străinului până la frontiera sau în țara de origine, de către personalul specializat al Autorității pentru Străini.

(6) Perioada pentru care un străin poate fi declarat indezirabil este de la 1 la 10 ani, cu posibilitatea prelungirii termenului pentru o nouă perioadă cuprinsă între

aceste limite, în cazul în care se constată că nu au încetat motivele care au determinat luarea acestei măsuri.

(7) Prelungirea termenului se va face în condițiile prevăzute la alin. (2).

(8) Persoanele declarate indezirabile vor fi comunicate de Autoritatea pentru străini Direcției Generale Afaceri Consulare.

Art. 28. - (1) Ordonanța de declarare ca indezirabil se aduce la cunoștință străinului de către Autoritatea pentru străini, în condițiile prevăzute la art.81 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Comunicarea datelor și informațiilor care constituie motivele ce au stat la baza deciziei de declarare ca indezirabil pentru rațiuni de siguranță națională, se poate face numai în condițiile stabilite și către destinatarii în mod expres prevăzuți de actele normative care reglementează regimul activităților referitoare la siguranța națională și protejarea informațiilor clasificate. Asemenea date și informații nu pot fi, sub nici o formă, direct sau indirect, aduse la cunoștința străinului declarat indezirabil.

Art. 29. - (1) Ordonanța de declarare ca indezirabil poate fi atacată de străinul împotriva căruia a fost dispusă, în termen de 5 zile lucrătoare de la data comunicării, la Curtea de Apel București. Instanța se pronunță în termen de 3 zile de la data primirii cererii. Hotărârea este definitivă și irevocabilă.

(2) Exercițarea căii de atac prevăzută la alin. (1) nu are efect suspensiv de executare a ordonanței de declarare ca indezirabil a străinului. În cazuri bine justificate și pentru a se preveni producerea de pagube iminente, reclamantul poate cere instanței să dispună suspendarea executării ordonanței de declarare ca indezirabil, până la soluționarea acțiunii. Instanța va soluționa cererea se suspendare, de urgență, hotărârea pronunțată în acest caz fiind executorie de drept.

SECȚIUNEA a 3-a ***Expulzarea***

Art. 30. - (1) Împotriva cetățeanului Uniunii Europene sau a membrului de familie al acestuia, care a săvârșit o infracțiune pe teritoriul României, poate fi dispusă măsura expulzării în condițiile prevăzute de Codul penal și Codul de procedură penală, cu respectarea prevederilor art.25.

(2) Dreptul de ședere al persoanei prevăzute la alin. (1) încetează de drept la data la care a fost dispusă măsura expulzării.

(3) Instanța poate dispune ca, până la efectuarea expulzării, persoana să fie luată în custodie publică.

(4) În situația prevăzută la alin. (3) se aplică în mod corespunzător prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr.194/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu privire la luarea în custodie publică.

Art. 31. – (1) Cetățeanul Uniunii Europene sau membrul de familie al acestuia nu poate fi expulzat într-un stat în care există temeri justificate că viața îi este pusă în pericol ori că va fi supus la torturi, tratamente inumane sau degradante.

(2) Interdicția de expulzare durează până la dispariția motivelor pe care a fost întemeiată.

(3) Persoana care se află în situația prevăzută la alin.(1), poate fi expulzat pentru motive de siguranță națională sau ordine publică.

(4) Constatarea situațiilor prevăzute la alin. (1) este de competența instanței de judecată, în urma comunicării efectuate de către Autoritatea pentru străini.

Secțiunea a 4-a ***Alte măsuri restrictive***

Art. 32. - (1) Măsura îndepărtării de pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene sau a membrilor de familie ai acestora, pentru motive de sănătate publică, poate fi dispusă de către Autoritatea pentru Străini, cu avizul Ministerului Sănătății, numai în cazul în care, pe baza analizelor medicale efectuate de către persoana în cauză la un interval de cel mult 3 luni de la intrarea pe teritoriul României, se constată existența unei afecțiuni dintre cele stabilite potrivit prevederilor alin. (3).

(2) Efectuarea analizelor prevăzute la alin. (1) de către persoana în cauză poate fi dispusă numai în cazul în care există indicii temeinice că, la data intrării pe teritoriul României, suferea de una dintre afecțiunile stabilite potrivit alin. (3)

(3) Lista afecțiunilor care justifică măsura nepermitterii sau a îndepărtării de pe teritoriul României se aprobă prin ordon al ministrului sănătății și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I și se stabilește în conformitate cu recomandările Organizației Mondiale a Sănătății

(4) Aplicarea măsurii îndepărtării de pe teritoriul României a persoanei aflate în situația prevăzută la alin. (1), se face în condițiile stabilite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

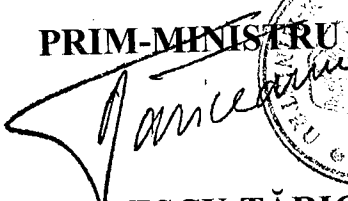
CAPITOLUL IV ***DISPOZIȚII FINALE***

Art. 33. - (1) Dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență sunt aplicabile și cetățenilor statelor care fac parte din Spațiul Economic European.

(2) Pe data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se abrogă Legea nr.309/2004 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene și Spațiului Economic European, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 593 din 1 iulie 2004.

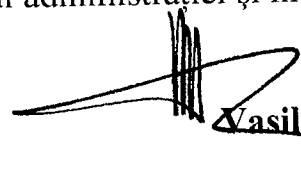
Art. 34. - Prezenta ordonanță de urgență transpune Directiva Consiliului nr. 38/2004/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind libera circulație și ședere a cetățenilor Uniunii Europene și membrilor de familie pe teritoriul Statelor Membre.

Art. 35. - Prezenta ordonanță de urgență intră în vigoare la data aderării României la Uniunea Europeană.

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul administrației și internelor

Vasile Blaga

Ministrul afacerilor externe

Mihai Răzvan Ungureanu

Ministrul economiei și comerțului

Codruț Ioan Șereș

Ministrul integrării europene

Ene Dinga

Ministrul muncii,
solidarității sociale și familiei

Gheorghe Barbu

Ministrul finanțelor publice

Ionel Popescu

București, 14 iulie 2005
Nr. 102